

Bediüzzaman'dan içtimâî-siyasî tesbitler

1- “İşte şimdi salâhat ve mahareti, tabir-i âharla fazileti ve hamiyeti, nur-u kalb ve nur-u fikri cem’ edenler, vezâife kifayet etmezler. Öyle ise, ya maharettir veya salahattir. San’atta maharet ise, müreccattır.” (Münâzarât)

Bediüzzaman Hazretleri bu zamanda salâhat ve maharetin bir arada bulunmasının zor olduğunu söylüyor. Hakikî dindarların siyasetçi olmayacağını her halde bu noktadan değerlendirmek lâzım. Onun için de san’atta maharete bakmak lâzım. Demek ki bu zamanın bir gereği olarak salâhati ve mahareti birleştirmek çok zor. Konu san’at ise, mahareti tercih etmeli, siyasetin de bir sanat olduğu göz önünde bulundurulmalı.

2- “Neden geldin geleli siyasete karışmıyorsun?”

“Dedim: ‘Şeytandan ve siyasetten Allaha sığınırım’. Evet, İstanbul siyaseti, İspanyol hastalığı gibi bir hastalıktır. Fikri hezeyanlaştıır. Biz müteharrik-i bizzat değiliz, bilvasita müteharrikiz. Avrupa üflüyor, biz burada oynuyoruz. O tenvim ile telkin eder, biz kendimizden hayal edip, asammâne tahribimizde eser-i telkini icra ederiz. Demek bütün harekâtı, bizzat hariç hesabına geçer. Çünkü iradesi hükümsüzdür. Hulûs-u niyeti fayda vermez. Bhusus, menfî iki cihet-i zaafı hariç cereyanın kuvvetine bir âlet-i laya’kıl olur.” (Sünûhat)

Üstad Hazretleri müteharrik-i bilvasita olan, yani hariç tarafından idare edilen ve yönlendirilen siyasetlere bakmamış. Ne zaman ki müteharrik-i bizzat olan, yani siyaseti kendinden olan bir siyasî hareket ortaya çıkmış, işte o zaman siyasete “din, vatan ve millet maslâhatı” namına bakmış. Üstadımızın “Şeytandan ve siyasetten Allah’a sığınırım” sözü dışarıdan idare edilen ve tarafgirlik uyandıran siyaset anlayışı içindir. Bu sözün mahiyetini ve söylenme sebebini tam anlamadan, umumî olarak değerlendirmek, Emirdağ Lâhikası-2’yi görmemek demektir. Ayrıca yukarıdaki Sünûhat’taki bölüm, bazı siyasî hareketlerin dış kontrollerin etkisine girebileceğini ve o dış mihrakların tahriklerini, kendi siyaseti gibi değerlendirip, iyi niyet sahibi de olsa tahribe girebileceğini anlatmaktadır.

3- “Hazret-i İmam-ı Ali (ra), ahkâm-ı dîni ve hakaik-ı İslâmiyeyi ve ahireti esas tutup, saltanatın bir kısım kanunlarını ve siyasetin merhametsiz mukteziyatlarını onlara feda ediyordu. Hazret-i Muaviye ve taraftarları ise, hayat-ı içtimâiye-i İslâmiyeyi, saltanat siyasetleriyle takviye etmek için azîmeti bırakıp, ruhsatı iltizam ettiler. Siyaset âleminde kendilerini mecbur zannedip ruhsatı tercih ettiler, hataya düştüler.” (Mektûbat, s. 57-58.)

Yukarıda da anlatıldığı gibi Nur Talebeleri, Hazret-i İmam-ı Ali gibi ahkâm-ı dîni ve hakaik-ı İslâmiyeyi ve ahireti esas tutup, siyaseti onlara feda eder. “Siyasal İslâm” tarzı hareketler ise siyaseti esas tutup, Hazret-i Muaviye gibi azîmeti bırakıp, ruhsatı tercih ederek hataya düşerler. Yani Nur Talebeleri doğru olanı, Hazret-i İmam-ı Ali’nin tarzını esas alırlar.

4- “Hakaik ve ahvâl onun cazibesine tâbi ve o merkeze merbut olan Şems-i Şeriat, saltanata veya hilâfete veya başka siyasete tâbi ve âlet tevehhümüyle, bir şems-i münîri, münkesif bir yıldız peyk ve câzibesine tâbi itikad etmek gibi

göstermekle tarik-i dalâlete sülûk ettiler.” (Divan-ı Harb-i Örfî)

İslâmiyet bir şems-i şeriattır, siyasete tabi ve âlet etmek veya öyle tevehhüm etmek, o parlak güneşi sönük bir ışığa tabi etmektir. Onun içindir ki Üstadımız Risalelerde, sair yerlerde bu konuda bir çok uyarı yapmıştır.

5. “Dediler: ‘Dinsizliği görmüyor musun, meydan alıyor. Din namına meydana çıkmak lâzım.’ Dedim: ‘Evet, lâzımdır. Fakat kat’î bir şart ile ki, muharrik, aşk-ı İslâmiyet ve hamiyet-i diniye olmalı. Eğer muharrik veya müreccih, siyasetçilik veya tarafgirlik ise, tehlikedir. Birincisi hatâ da etse, belki ma’fuvdur. İkincisi isabet de etse, mes’uldür.’” (Sünûhat, Rüyada Bir Hitabe)

Evet, aşk-ı İslâmiyet ve hamiyet-i diniye olarak din namına meydana çıkılır (Nur Talebeleri gibi), yoksa siyasetçilik yaparak din namına çıkılmaz. Daha açık söylemek gerekirse “Dine hizmet edeceğim” diyerek siyasetçilik ve tarafgirlikle meydana çıkanlar, diyelim ki dine hizmet ettiler, Bediüzzaman’ın deyimiyle yine mesuldürler. Zira hücum oklarının dine yönelmesine sebep olurlar.

6. “Fakat çok zamandan beri terbiye-i İslâmiyenin zedelenmesiyle ve şimdiki siyasetin cinayetine karşı dini siyasete âlet etmeye mecbur olacağından, şimdilik o parti başa geçmemek lâzımdır.” (Emirdağ Lâhikası-2)

Bediüzzaman’ın “İttihad-ı İslâm Partisi” için yukarıda söyledikleri, şu an da geçerlidir. Dini siyasete âlet etmeye mecbur kalacak partiler başa geçmemeleri lâzımdır. Bir partide bu yönde en küçük bir ihtimal ve meyil de bulunsa o parti başa geçmemelidir.

7. “Zira ki din dahilde, menfî tarzda edilmez istimal ve istihdam; Otuz Bir Mart gösterdi, gösteriyor. En ehven suretinde, müthiş netice verdi, İslâm zararlı çıktı.” (Lemaat)

Dinin dahilde menfî tarzda istimal edilmesi, dinin siyasete âlet edilmesi demektir. Bediüzzaman’ın en çok korktuğu bu tarzda bir harekettir. Ve böyle bir hareket 31 Mart Vak’asını doğurmuştur. Bu zamanda bir yeni 31 Mart Vakası ise 28 Şubat’tır, denilebilir. Yeni 28 Şubatlar yaşanmaması için bu düsturlar göz önünde bulundurulmalıdır.

30 Mart 2013, Cumartesi Yeni Asya Gazetesi